

EUROPARADEN

Optoget gennem Horsens blev Europeadens højdepunkt

Tekst: Aase Kirkegaard
Foto: Lars Juul

Der findes situationer, hvor ord knapt rækker. For hvordan beskrive billedet af Europa, der danser forbi? Synet af guld, purpur, sølv, sort, rødt og hvidt. Af fantasifulde dekorationer, båret frem gennem gaderne. Af flag, der kraftfuldt blev kastet i solen. Og hvordan gengive lyden af kastagnetter, af trommer, tamburiner, valdhorn og sækkepiber?

Et spontant »bravo«, et glad suk og et smil forekommer at være eneste rigtige reaktion på lordagens store Europeade-optog i Horsens. Et optog, der som et levende bånd bandt byen ind i lyd og farver. Hvor det ene stemningsfyldte billede afløste det andet. Det ene øjeblik kraftfuldt med inciterende rytmer og livlig dans. Det næste øjeblik poetisk med lyden af spæde, syngende pigestemmer.

Og hvem skal man nævne? Italienerne i guld, orange og rødt. Ukrainerne, der dansede kosak-dans hen ad gaden. Portugiserne med de fantasifulde dekorationer. Spanierne i fyrig flamenco. De små grønlandske børn. Flagsvingerne fra Flandern, der svingede den flamske løve mod himlen. De franske i overdådige kjoler. Eller alle de andre?

Kulturel overflødhed

Igennem mere end tre timer formede optoget sig som en overdådig kulmination på Europeaden. Et kulturelt overflødhedshorn, der viste mangfoldigheden på det europæiske kontinent - og ikke mindst glæden ved dansen, sangen og musikken, der går på tværs af alle nationale grænser.

En glæde som i rigt mål smittede af på de mange, der fulgte optoget fra sidelinien.

Langs hele ruten stod folk tæt og klappede optoget frem. Og kun få nænnede at gå hjem, før samtlige 177 grupper havde passeret.

Fra de første danse-grupper blev sendt af sted fra pladsen bag Rådhuset klokken til de sidste ankom til Rådhuset efter klokken fire, bølgede klapsalverne fra de tusindevis af tilskuere langs Åboulevarden, Havneallé, Borgergade, Søndergade og Hospitalsgade.

Og selvom hænderne og benene blev trætte, blev de stående. Også dem, der ikke havde været så forudseende at medbringe en klap-stol. For der kom endnu en farvestrålende gruppe. Og endnu en. Og en mere. 177 i alt, der gav så meget at se på og lytte til, at ingen kunne tænke på at gå hjem før tiden. Selv nogen af de »hårde drenge« med rygmærker på vesten havde fundet vej til centrum og sad i skyggen med en

stille øl, mens optoget trak forbi som perler på en snor.

»Give dem en hønnd«

Nogle nøjedes med at gå, smilende og vinkende i deres smukke dragter. Andre bar rankt og stolt de mest overdådige dekorationer, fyldte kurve, dekorerede krukker og gyldne kander, på deres hoveder. Og andre igen dansede sig frem med svedperlerne pibende på panden. For solen var med Europeaden denne lørdag. Kun enkelte hvide skyer svævede forbi på en høj, blå himmel.

Og alt klappede i mere end én forstand. Intet kaos og ingen panik. Kun måtte Bruno Peeters, medlem af Europeade-komiteen og i dagens

anledning konferencier, en gang imellem skynde på de enkelte grupper, efterhånden som de nåede frem til tribunen foran Helms Apotek.

På otte sprog præsenterede han grupperne - eller rettere på ni. For han havde tilegnet sig det danske, og opfordrede igen og igen publikum til at »give dem en hønnd«. Og den blev givet i rigt mål. Især som de baltiske lande dansede frem foran tribunen. En særlig varm velkomst til de europærere, der endelig kunne deltage i dansen.

Men han måtte også sige »avanti, avanti«, »thankyou«, »ilanke« og »obrigado« mange gange, for grupperne havde svært ved at slutte dansen, når de først var kommet igang.

Efterhånden som de nåede Rådhuset spredte grupperne sig stille. Trak ind i skyggen med en kold fadøl eller en medbragt dunk kølig rødvin. Tog træskoene og kæresten i hånden. Eller gik på Søndergade og blandede sig med det øvrige publikum for at følge de sidste i optoget.

Og for endnu engang at råbe det ene ord, der mere end noget andet dækker Europeadens højdepunkt: "Bravo!"

Flagene med den flamske løve blev virtuost svunget, kastet og grebet.